



www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

CREDINȚA NOASTRĂ ESTE A IZVOARELOR CARE PURCED DIN DUHUL SFÂNT

DUMINICA A 5-A DUPĂ PAȘTI
(a Samaritencei)

SF. MC. ISIDOR DIN HIOS;
SF. SFÎNȚIT MC. TERAPONT,
EPISCOPUL CIPRULUI

Duminica Samaritencei este una dintre cele mai frumoase, pentru că este una dintre cele mai adânci în ceea ce privește învățătura noastră de credință. Episodul pe care ni-l istorisește pericopa evanghelică de astăzi este unul din cele mai dramatice, mai frumoase și mai pline de învățăminte.



În vremea Mântuitorului, samarinenii alcătuiau un popor oarecum aparte. Pe la anii 700 înainte de Hristos, regele Sargon al Asiriei a cucerit-o, iar majoritatea populației a fost strămutată în Asia. În locul ei au fost aduse 5 triburi asiatice care, în timp, s-au amestecat cu băștinașii, din care a rezultat un popor hibrid, un amestec nu doar de sânge, ci și de credință, având o religie care păstra câte ceva din Legea lui Moise, dar și din păgânismul asiatic. Un amalgam, fără sens și Adevăr, de credințe. Samarinenii își construiseră un templu al lor, pe muntele Garizim, construit în opoziție cu cel din Ierusalim, al evreilor. Din această pricină, în timpul Mântuitorului, între evrei și samarineni se instalase o foarte puternică dușmănie. La ură se răspundea cu ură. În special iudeii îi urau de moarte pe samarineni, socotind că sunt rezultatul unor lepădări de credință, al unor abjurări, al unor capitulări, că sunt urmașii celor ce și-au negat obârșia și puritatea sângelui, la care iudeii țineau foarte mult. Ura era atât de mare încât iudeii nu vorbeau cu samarinenii, nu angajau nici un fel de

discuție cu ei și nu treceau, aproape niciodată, prin Samaria.

Mântuitorul Hristos străbate însă Samaria fără nici un fel de prejudecată. Ostenit de drum, se așază lângă fântâna lui Iacob, de fapt, un puț săpat în pământ la o foarte mare adâncime

În această împrejurare, Domnul Iisus îi cere femeii: „Dă-mi să beau!” Cerere de neimaginat, de vreme ce inițiativa pornește chiar de la un iudeu, care e gata să bea apă de la o samarineancă, fără teama că se spurcă.

Iisus schimbă subiectul și-i cere să revină, însoțită de bărbatul ei, la care ea răspunde că nu are bărbat. Replica e promptă: „Bine-ai zis că nu ai bărbat, că cinci bărbați ai avut, iar acesta pe care-l ai acum nu-ți este soț”. Cifra 5 este și o trimitere la cele 5 triburi asiatice cu care regele asirian colonizase Samaria. Uimită că străinul îi cunoaște atât de bine viața personală, ea vede în el un profet, poate chiar pe Mesia. Iisus i-a spus ei direct: „Eu sunt Hristos”. Ea aleargă în cetate să spună în gura mare ce a descoperit. De aici, contactul direct al lui Iisus cu locuitorii cetății și convertirea lor la Evanghelie.

A fost și o altă împrejurare în care Mântuitorul S-a definit pe Sine ca izvor de apă vie, de Sărbătoarea Corturilor, un praznic anual, de șapte zile și care pune un accent deosebit pe apă și lumină. În ultima zi a acestei Sărbători, Iisus a strigat cu glas mare, în auzul tuturor: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea! Cel ce crede în Mine – precum a zis Scriptura – râuri de apă vie vor curge din inima lui” Iar Sfântul Evanghelist Ioan, care-I citează cuvintele, adaugă explicația: „Iar aceasta a spus-o despre Duhul pe care aveau să-l primească acei ce cred într-Însul”.

Mântuitorul ne spune că această apă, odată pătrunsă în om, nu rămâne o existență statică, ci se preface în izvor. Numele de „apă vie” și-l merită prin aceea că veșnic se îmbogățește și veșnic se înnoiește și niciodată nu-i încetează curgerea. Acesta este Duhul Sfânt, Cel care „pe toate le plinește”, adică pe toate le reîntregește printr-un continuu proces de înnoire.

Sfinții Părinți ai Bisericii au considerat că dogmele se cer formulate pe baza celor mai vechi mărturii creștine, începând cu Evangheliștii, continuând cu Apostolii și

urmașii acestora, Părinții Apostolici. Totul, pe îndelete, fără grabă, cu pricepere, răbdare și simț de răspundere. Alcătuirea tezaurului dogmatic pe care noi îl avem astăzi a durat nu mai puțin de patru secole și jumătate, adică între primul și cel de al șaptelea Sinod Ecumenic. Numai formularea Crezului a durat cincizeci și șase de ani. De aceea, înțelegeți, vă rog, de ce noi, ortodocșii, numiți uneori în derâdere „tradiționaliști”, „ultraconservatori”, „fundamentațiști”, stăm și stăruim în credința

noastră: ea este credința izvoarelor care purced din Duhul Sfânt și se revarsă, cu îmbelșugare, în fiecare din noi. Da, suntem tradiționaliști, fără să refuzăm înnoirea, pentru că ne trăim credința într-o tradiție care se înnoiește din propria ei substanță. Cât despre așa-zisul „fundamentalism”, suntem pe urmele Domnului Iisus Hristos, care a spus-o clar: „Cel ce va crede și se va boteza, se va mântui; dar cel ce nu va crede, se va osândi”. Desigur, osânda nu poate fi alta

decât a trăi în afara lui Hristos.

Duhul Sfânt este pânza freatică, apa cea vie care alimentează fântâna din sufletul fiecărui creștin înduhovnicit. Numai că ea nu se află în adâncul pământului, ci în adâncul cerului. Răsturnați totul și veți vedea că norii și spațiul de dincolo de nori, apa de dincolo de ape, este aceea care alimentează setea noastră de profunzime, de absolut, de Dumnezeu.

Părintele Dinu



SFINȚII CUVIOȘI SILA, PAISIE ȘI NATAN DE LA SIHĂSTRIA PUTNEI



Acești trei sfinți români au trăit în vremea Sf. Mitropolit Iacob Putneanul și i-au fost aproape. Nu mult după ce cei trei Sfinți ieroschimonahi au plecat la Domnul, Schitul Sihăstria Putnei s-a pustiit din pricina vitregiei vremurilor. După mai bine de 200 de ani, la începutul Postului Mare din anul 1990, un monah putnean, retras pe locul fostului Schit, a văzut o lumină cerească deasupra pronaosului vechii biserici ruinate, lumină care a înconjurat biserica, apoi s-a făcut nevăzută.

Pe data de 24 aprilie 1990, când s-a început refacerea Schitului, în pronaosul vechii biserici s-au descoperit mormintele celor trei Cuvioși: Sila, Paisie și Natan, în care se aflau osemintele lor, galbene ca ceara și răspândind bună-mireasmă. În anii ce au urmat numeroase vindecări minunate s-au săvârșit la racla cu moaștele Cuvioșilor. De aceea, cu prilejul împlinirii a 20 de ani de la resfințirea vechii biserici de la Sihăstria Putnei, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât, în ședința din 6-7 iunie 2016, trecerea în rândul Sfinților a Cuvioșilor Sila, Paisie și Natan de la Sihăstria Putnei, cu zi de prăznuire la 16 mai.

Sfântul Cuvios Sila

S-a născut în anul 1697 în ținutul Botoșanilor, din părinți ortodocși, Ion și Ioana. A intrat ca frate începător la Schitul Orășeni la o vârstă fragedă. La 17 ani intră în obștea de la Sihăstria Putnei, fiind primit și călugărit mai apoi de starețul Teodosie. Sub starețul Dosoftei, Sila este hirotonit diacon și preot, iar la scurt timp este tuns în schima mare. Ca ucenic și ajutor al starețului Dosoftei, poartă de grijă timp de peste 30 de ani de toate cele necesare obștii, ostenindu-se, în același timp, la slujbele bisericii și la împlinirea pravilei de chilie. În toamna anului 1753, după trecerea la Domnul a starețului Dosoftei, Cuv. Sila a fost numit stareț de către mitropolitul Moldovei, Sf. Iacob Putneanul.

A înnoit viața duhovnicească a Sihăstriei Putnei, a zidit o biserică nouă de piatră, cu hramul Buna Vestire. Vestit duhovnic și povățuitor de suflete, Cuviosul Sila a fost prețuit atât de credincioșii simpli, cât și de domnitorii

Moldovei Constantin Cehan Racoviță și Grigore Callimachi, precum și de înalți dregători, egumeni și arhierii, pe toți povățuindu-i cu înțelepciune pe calea mântuirii. Sub stăreția sa, monahii din Schit se ocupau cu caligrafierea manuscriselor ce cuprindeau sfinte slujbe și scrieri ale Sfinților Părinți.

Ultimii ani de viață Cuv. Sila și i-a petrecut în multe lipsuri și încercări, ca urmare a răpirii Bucovinei de către Imperiul Habsburgic, în anul 1774, și a îngrădirilor puse de noua stăpânire. Schitul nu avea cele necesare hranei monahilor și era nevoit să se împrumute de bani și alimente. Cunoscându-și apropiatul sfârșit pământesc, Sf. Sila a pus povățuitor Sihăstriei Putnei pe Cuv. Natan, apoi și-a cerut iertare de la toți. La 23 aprilie 1783, după ce se nevoise aproape 70 de ani la Sihăstria Putnei, Cuv. Sila și-a dat cu pace sufletul în mâinile Domnului, pe Care L-a iubit și slujit întreaga sa viață.

Sfântul Cuvios Paisie

S-a născut în anul 1701 și a intrat și el de tânăr în viața monahală. Cunoscându-se vrednicia sa a fost hirotonit diacon, preot și a ajuns apoi egumen la Măn. Sfântul Ilie, de unde a plecat la Măn. Râșca. Nu după mult timp vine la Schitul Sihăstria Putnei, viețuind într-o adâncă smerenie. Era un rugător înfocat, sprijinind în credința ortodoxă pe toți, mai ales în vremea stăpânirii străine. Primise de la Dumnezeu darul înainteverderii, care, adăugându-se celorlalte virtuți, l-a făcut să fie cinstit de către toți ca un mare părinte duhovnicesc. Împreună cu stareții Sila și Natan a fost martor al greutăților din anii de stăpânire austriacă, dar s-a dovedit un nevoitor



plin de râvnă. A trecut cu pace la cele veșnice în data de 16 decembrie 1784.

Sfântul Cuvios Natan

S-a născut în anul 1717, fiind de loc din Pașcani. A fost mai întâi viețuitor și eclesiarh la Măn. Putna, unde a fost hirotonit diacon, apoi preot. Se retrage la Sihăstria Putnei pentru mai multă rugăciune. Primește aici schima cea mare cu numele de Natan. Cuv. Natan a fost un duhovnic foarte iscusit, fiindu-i părinte duhovnicesc și marelui mitropolit Iacob Putneanul. Viețuitorii din sihăstrie și credincioșii închinători îl cinsteau ca pe un adevărat părinte și păstrător al bunelor rânduieli ortodoxe. El se îndeletnicea și cu caligrafierea de manuscrise și cu alcătuirea pomelnicelor ctitoricești.

În anul 1781 a fost rânduit stareț de către Cuv. Sila, care se pregătea pentru trecerea la cele veșnice. Deși înaintat în vârstă, Natan continuă cu multă râvnă și jertfelnicie lucrarea duhovnicească a înaintașului său, călăuzind obștea încredințată lui spre păstorire timp de trei ani și jumătate, deși lipsurile și greutatea erau tot mai mari din pricina ocupației habsburgice. La capătul unei vieți închinată lui Dumnezeu, în neagonisire și curăție, după ce a purtat cu multă răbdare și neconținută rugăciune povara grea a bolilor, Cuv. Natan s-a mutat la Domnul a doua zi după sărbătoarea Nașterii Mântuitorului Hristos, pe 26 decembrie 1784. ❀

NAȘII DE BOTEZ ȘI RESPONSABILITATEA LOR ÎN CREȘTEREA DUHOVNICEASCĂ A FINILOR LOR

Botezul

este taina prin care omul, prin întreita afundare în apă sfințită de către preot, în numele Sfintei Treimi, se spală de păcatul strămoșesc și de toate păcatele de până atunci. Astfel se naște din nou duhovnicește și devine membru al Bisericii. Nașii sunt cei care, la Botez, mărturisesc credința în numele pruncului.

Dacă cinstea de a fi naș la botez e mare, răspunderea nașilor înaintea lui Dumnezeu este și mai mare în calitatea lor de părinți duhovnicești ai finului sau finei lor.



Credința cea adevărată ne învață să-i botezăm pe copii încă de mici. Pentru că Hristos Mântuitorul ne-a descoperit că: „De nu se va naște cineva din apă și din Duh, nu va putea să intre în împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3, 5). Și iarăși, iubind copiii, Domnul a spus: „Lăsați copiii să vină la Mine” (Marcu 10, 14).

Garant al credinței pruncului, al pregătirii și îndrumării sale creștine, nașul are o responsabilitate mare, pe care, de cele mai multe ori nu o conștientizează nici părinții copilului și nici nașii. Ales de cele mai multe ori pe criterii de prietenie sau rudenie, nașul se leagă spiritual cu finul lor, nu cu părinții acestuia.

Sfântul Nicodim Aghioritul spune că: „Dacă nașii ar ști ceea ce spun, ce făgăduiesc în timpul catehezei și al Botezului, și ce mare responsabilitate își asumă, nu ar mai vrea să boteze, nici chiar de ar fi îndemnați cu călduroase rugăminți”.

Iar părintele Cleopa Ilie spunea despre nași: „Cei care devin nași oare își dau seama că vor da socoteală înaintea lui Dumnezeu pentru fiii lor duhovnicești? Putem spune că mulți nași se mântuiesc prin fiii lor duhovnicești, dacă îi educă cu frica lui Dumnezeu. Însă cei mai mulți se pedepsesc pentru lenea și nepăsarea lor față de fiii lor duhovnicești”.

De aceea, este foarte important ca părinții să aleagă un naș cu frica lui Dumnezeu, mers la biserică și la propriu și la figurat. Iubitor de Dumnezeu și cinstitor de cele sfinte ale credinței strămoșești. Cum, de fapt, ar trebui să fie și părinții. Atât ei cât și nașii au o mare răspundere să-i crească pe copii în învățătura creștină, dându-le astfel cea mai mare moștenire, cel mai de preț dar: credința în Dumnezeu.

La ce anume trebuie să luăm aminte când ne devenim nași sau alegem naș

pentru pruncul nostru:

❖ Nașul este părintele duhovnicesc sau maică duhovnicească.

❖ Nașul trebuie să fie creștin ortodox, nu numai cu numele, ci și cu toată viețuirea sa, să aibă o viață liturgică autentică, să fie obligatoriu și regulat spovedit și împărtășit, să cerceteze Cuvântul lui Dumnezeu, Vechiul și Noul Testament, să cunoască bine Credința Ortodoxă.

❖ Nașul este dator să participe regulat la slujbele Bisericii, nu numai la marile sărbători ale Creștinismului, Paștile și Nașterea Domnului, prin a aprinde o lumânare sau prin a sta puțin în curtea bisericii.

❖ Nașul este dator să păzească cu acrivie tradițiile Bisericii noastre, cum ar fi posturile și rugăciunile. Nu se cuvine, de pildă, să meargă nașul cu finul la biserică pentru a-l împărtăși, iar el niciodată să nu dea pildă de împărtășire cu Preacuratele Taine.

❖ Nașul este dator ca, în afară de darurile materiale, care pentru Biserică sunt considerate secundare, de orice marcă ar fi ele, să ofere finului daruri duhovnicești, cum sunt cărțile duhovnicești, să-l învețe pe finul său rugăciunea, mergerea regulată la biserică, să-l însoțească în pelerinaje.

❖ Nașul este dator să contribuie la sporirea duhovnicească a finului său; această comuniunea spirituală între cei doi este necesară mai ales în aceste vremuri grele în care toate cele din jurul nostru sunt stricate și putrede. Nașul poate rosti un cuvânt puternic și de multe ori determinant în alegerile greșite ale finului său și să evite ceva pe care nici însăși familia sa nu o poate izbuti.

❖ Nașul nu-și sfârșește lucrarea sa în biserică în ziua Botezului. Ci tocmai din ziua Botezului nașul își asumă o mare responsabilitate duhovnicească.

❖ Nașul este dator să respecte

Biserica și clerul. Nu poate cineva să-și asume să boteze și, totodată, să se scârbească de Biserică și de săvârșitorii Sfintelor ei Taine, adică de preoți. Fiecare naș este dator să primească recomandările și, uneori, dojenile duhovnicești ale preoților, fără egoism și disprețuire.

❖ Nașii sunt datori să aprofundeze simbolismul celor săvârșite în Taina Botezului, dar și să ia aminte la elementele care se folosesc la Taină. Lumânările să fie de ceară curată, lumânări de botez, iar nu imitație de ceară cu ornamente nenaturale și provocatoare, deoarece la cântarea: „Câți în Hristos v-ați botezat...”, nașul cu lumânarea și cel nou botezat va trebui să înconjoare cristelnița. Dar și hăinuțele pruncului trebuie să fie albe, pentru că simbolizează nevinovăția și curăția.

❖ În sfârșit, cei care se gândesc să devină nași, bine este ca mai întâi ei înșiși să facă ascultare duhovnicească de duhovnicul lor, să arate o conștientizare a vieții lor bisericesti și să se instruiască, trăind creștinește în Dumnezeu Cel în Treime, astfel încât să ducă la bun sfârșit dificila lor lucrare care este paternitatea duhovnicească.

Faptul că noi, ca părinți, ne botezăm copiii, ne obligă în fața lui Dumnezeu să-i și creștem și să-i educăm în credința ortodoxă. Față de copii avem marea răspundere de a nu-i lipsi de binecuvântarea pe care Dumnezeu ne-o dăruiește prin sfintele slujbe ale Bisericii, îndeosebi prin Sfânta Liturghie.. Prin urmare, noi, ca părinți, suntem chemați să trăim credința creștină cât mai autentic, să avem o viață de familie armonioasă, să participăm duminica și în sărbători la Sfânta Liturghie, să ne rugăm acasă, să postim, să ne mărturisim păcatele regulat și să ne împărtășim cu Trupul și Sângele Mântuitorului Iisus Hristos. ❖



SFÂNTUL IERARH IACOB PUTNEANUL, MITROPOLITUL MOLDOVEI



Sfântul Iacob s-a născut la 20 ianuarie 1719 într-o familie dreptcredincioasă din Bucovina. Crescând în duhul adevăratei evlavii, la numai 12 ani a intrat în viața monahală. Formarea sa duhovnicească este legată de obștea Mănăstirii Putna și a Sihăstriei Putnei, dar și de Mitropolitul Antonie al Moldovei (1730-1740), al cărui ucenic a fost (același mitropolit care, în Kiev, l-a convins pe viitorul sfânt Paisie de la Neamț să vină în Moldova pentru a se forma duhovnicește). La 25 de ani este ales stareț la Putna. La nici un an după această alegere, Iacob a fost numit episcop la Rădăuți.

În cei cinci ani petrecuți pe scaunul episcopal la Rădăuți, Iacob Putneanul se va remarca atât prin activitatea administrativă, cât și prin cea culturală. Se îngrijește de tipărirea Liturghiei Sfântului Ioan Gură de Aur, continuând activitatea înaintașului său, Episcopul Varlaam (1735-1745). Aceasta a fost și prima liturghie românească tipărită în Moldova. Dă curs exigențelor noului Așezământ domnesc din 1747 pentru întemeierea de școli pe lângă scaunele episcopale și organizează, în același an, școala în limbile slavonă, greacă și română la sediul episcopal.

Pe 13 noiembrie 1750, Sfântul Iacob este ales mitropolit al Moldovei. Într-o perioadă de ani 1750 și 1760 a desfășurat o intensă activitate pastorală și socială, promovând tiparul românesc și veghind la traducerea de cărți folositoare de suflet. Reușind să deschidă o tipografie, în 10 ani a tipărit 15 cărți de slujbă și învățătură în limba română, care s-au folosit în bisericile și mănăstirile din toate ținuturile locuite de români.

Grija pentru românii din Transilvania, amenințați să-și lepede credința strămoșească, și-a manifestat-o atât prin tipărirea de cărți spre apărarea dreptei credințe, cât și prin hirotonirea de preoți și trimiterea de antimise în parohiile lipsite de păstori sufletești, în Maramureș și în ținutul Clujului.

Sfântul Iacob s-a îndurerat pentru neștiința de carte a păstoriților săi, deoarece, după cum spunea, „din creșterea copiilor, ca dintr-o rădăcină bună sau rea, toată viața curge”. De aceea a înființat școli și a tipărit cărți de învățătură și de slujbă, dând la lumină primul Abecedar românesc (Bucvar) și înființând, pentru copiii satului Putna, prima școală elementară rurală din Moldova. A dispus traducerea „Vieților sfinților”, care sunt

Sfântul Ierarh Iacob, Episcop al Rădăuților și Mitropolit al Moldovei a trăit în secolul al 18-lea. A fost o pildă de slujire a lui Dumnezeu, din toată inima și din toată puterea, prin toate darurile cu care a fost înzestrat. Marele Mitropolit a dorit din toată inima ca poporul să meargă pe urmele lui Hristos, să îl cunoască pe Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul lumii, Care S-a făcut om pentru a noastră mântuire. Hristos era viața Sfântului Iacob și această Viață voia să o dăruiască din belșug credincioșilor. De aceea, a lucrat neobosit ca sufletul poporului să fie luminat prin învățătură, să aibă parte de o educație care să îl înalțe spre cele sfinte, spre cele veșnice.



adevărate manuale în care orice om, de orice vârstă, fire și stare, își poate afla un model de viață, dar în vremea păstoririi sale s-a reușit doar traducerea primelor 6 din cele 12 volume.

Pe lângă purtarea de grijă față de Mănăstirea Putna și așezămintele ei, Mitropolitul Iacob a ajutat și alte mănăstiri și biserici, cum ar fi Mănăstirea Doljești, biserica Sfântul Dumitru din Suceava, Catedrala episcopală din Suceava și Catedrala mitropolitană din Iași, Mănăstirea și spitalul Sfântul Spiridon din Iași și altele.

În vremea domniilor fanariote a intervenit, împreună cu ceilalți ierarhi ai țării, pentru eliminarea unor forme de asuprire (desființarea veciniei în 1749) și a unor biruri împovărătoare (desființarea vădrăritului în 1756), în primul rând a văcăritului (în 1757), legând cu blestem pe domnii țării să nu revină asupra acestora.

Ca un făcător de pace și ocrotitor al poporului, Mitropolitul Iacob a cerut, în anul 1758, hanului tătarilor să înceteze prădarea Moldovei, iar în anul următor a potolit o răscoală a poporului, impunând domnitorului să îndeplinească unele cerințe, pentru pacificarea țării. A muștrat adesea pe unii conducători din acei ani, din pricina cărora, în cele din urmă, a fost silit să-și lase

scaunul mitropolitan în anul 1760, nevrând să îngăduie impunerea din nou a dărilor împovărătoare.

Simțindu-și sfârșitul aproape, după Paștile anului 1778 a mers la Sihăstria Putnei și a primit tunderea în marea schimă prin mâna duhovnicului său, Sfântul Cuvios Natan, luând numele de Eftimie. După patru zile, pe 15 mai 1778, a trecut cu pace la Hristos Domnul. A fost înmormântat în pridvorul mănăstirii sale de la Putna, ca nou ctitor al ei.

Purtându-și cu sârguință și cu vrednicie crucea slujirii arhieresti, și cu blândețe și smerenie pe aceea de a fi prigunit pentru dreptate, jertfindu-se pe sine pentru poporul încredințat lui spre păstorie, Mitropolitul Iacob și-a închinat întreaga viață slujirii Bisericii, luminării poporului prin școală și tipar, apărării celor nedreptățiți și povățuirii sufletelor spre mântuire, rămânând în amintirea poporului credincios drept „păstorul celor săraci și smeriți, care a dus o viață de Sfânt”. De aceea, cu prilejul împlinirii a 550 de ani de la întemeierea Mănăstirii Putna, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât, în ședința sa din 6-7 iunie 2016, trecerea mitropolitului Iacob Putneanul în rândul Sfinților, cu zi de prăznuire la 15 mai, ziua trecerii sale la cele veșnice. ✦

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 14-21 MAI 2023

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 14.05	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 5-a după Paști (a Samaritencei) - Utrenia, Sf. Liturghie
Miercuri 17.05	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 19.05	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie, Acatist
Sâmbătă 20.05	07 ⁰⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 21.05	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 6-a după Paști (Vindecarea orbului din naștere) Utrenia, Sfânta Liturghie